

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Extraordinair Session.

19de Møde.

Torsdagen den 20de Septbr.

(Forts.)

Grundtvig (fortsat): Der er en anden Betingelse, og der kan jeg ikke undgaae at komme til at berøre Udkastet; thi jeg troer, at den danske Rigsdag er nødt til baade for Sagens og for sin egen Skyld at sætte den Betingelse, at hvad Valgene angaaer, og da især hvad Reglerne og Valgmaaden for Kongerigets Vedkommende angaaer, da maa det være med Rigsdagens Samtykke. Hvad enten jeg tager Hensyn til den foreløbige Valglov, eller de Paragrapher i Udkastet, som enten beraabe sig derpaa, eller have Hensyn dertil, saa kan jeg ikke sige, at denne Betingelse gaaer udenom Indholdet af disse; den kan ikke komme udenom det, men jeg maa da ogsaa gjøre opmærksom paa, hvad den høitærede Premierminister selv paa et andet Sted har gjort opmærksom paa, om jeg huffer ret, at rigtignok selve Forordningen af 26de Juli 1854, i hvilken, Gud veed, det dog var langt fra, at den danske Rigsdags Rettigheder indrømmedes i for sit en Grad, indrømmede, at ligesaa vel den danske Rigsdag, som jeg troer at andre Forsamlinger, der ikke videre vedkomme mig, skulde give sit Samtykke til Valgmaaden, og det maa dog det nærværende Ministerium indrømme, at det ikke kan være bekendt at tage mindre Hensyn til den danske Rigsdag, end det Ministerium gjorde, der foreslog Forordningen af 26de Juli 1854. Jeg skulde imidlertid for min egen Part ikke lægge en saa overordentlig Vægt paa denne Betingelse,

at jeg dermed vilde lade det Hele staae og falde, men jeg er vis paa, at der er Mange herinde, som ville gjøre det, og jeg kan ikke sige, at de have Urret. Det kan gjerne være, skjøndt det rigtignok ikke vilde forsonde mig videre med denne Forholdsregel, saaledes som den er fremtraadt, at den nye Valgmaade er saa findrig, at den langt overgaaer min Forstand, men, som sagt, jeg vedkjender mig, at for mine Dine er den kun pudsig, for mine Dine er den et Talloteri; og, som jeg mener, et Spil paa første bestemte Udtræk, som ellers agtedes for det meest forvoovne. Jeg mener saaledes, at det er umuligt, dersom det ellers gaaer ærligt til, at Nogen kunde forud beregne, hvad Følgen deraf vilde være, hvad der vilde komme ud deraf; men i Henseende til, hvad der er talt saa Meget om herinde, i Henseende til den Valgrets censur, som er bleven sat, saa skulde jeg helst bede Ministeriet dog engang at betænke sig lidt mere paa, om det ogsaa, naar det kunde faae det sat igjennem, for dets egen og for Kronens Skyld var værd at sætte det igjennem. Det har netop truffet sig, at jeg i denne Tid er bleven opmærksom paa en Forholdsregel, som et bekendt Ministerium i Frankrig, nemlig Ministeriet Richelieu og Descazes, tog strax efter de 100 Dage, og det var accurat efter den samme Regning, som man kan see, at Ministeriet her har gjort, og den bestod i, at den lagde Valgretten for hele Frankrig i Hænderne paa den forholdsvis lille Deel af Folket, som svarede 300 Francs i Skat. Det var netop det, de gjorde, og som de saa bitterlig kom til at fortryde, og jeg mener, at jeg kan see en meget god Grund dertil, især naar man, saaledes som Ministeriet